

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א



קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

כי את הבן יכיר - לתת לו

ומדרשים, מראשונים ואחרונים, עד שנדמה לו באמת שאין לו דרך לחזור.

ומה היא התוצאה של מחשבות אלו?

"... שהוא ממשיך לחטוא. והוא מתלבש במצוות גדול מאד, וכי מפני שאיך יכול לשוב בשלמות אתה מתיר לעצמך לשוב ולחטוא."

ומה היא האמת? "הנה הרמב"ם בפירושו על המשנה "רבי אלעזר המודעי אומר המחלל את הקדשים וכו' אע"פ שיש בידו תורה ומעשים טובים, אין לו חלק לעוה"ב" - מבאי מהירושלמי (פאה ה א): בכל הדברים אשר אמרו חכמים בהם שהעושה אותם אין לו חלק לעוה"ב, במה אנו קיימין [כלומר, זה ברור לנו ש] אם כשעשה תשובה [הרי] אין לך דבר שעומד בפני בעל תשובה".

גבש אומלל, חדל לחיות בהרגשה שהנך 'גבש' במהותך, שלח בקשת חנינה, אמור מילת סליחה, קבל על עצמך לעשות כל מה שביכולתך לשוב אל ה', כי לא יחפוץ במות הרשע, "כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה".

ואולי עוד פרט אחד קטן לא שת אל לבו אותו חוטא, על מה ולמה נכמרו רחמי המלך לפתוח שערי חינוך וחנינה

- דווקא עבורך?

אלא מאי - כאמור - לא התבונן הבן בערש ילדותו, לא ידע ולא הבין את גודל ייחוסו:

"וכמבואר במדרש קהלת על הפסוק 'יש אחד ואין שני', 'יש אחד זה הקב"ה שנאמר בו ה' אלקינו ה' אחד. ואין שני וכו' שחיבתם הקב"ה לישראל וקראם בנים [אע"פ שלא שייך לומר כן, עכ"ל קראם כך לשם חיבה] שנאמר 'בנים אתם לה' אלקיכם' הרי אתם אהובים כבנים לפני".

אילו ידע זאת השבוי בחטאו ושרוי בכלאו, ש'בן המלך' היא מהותו. או אז היה מבין כי מאחורי הצעת חנינתו של המלך היושב על כסא דין, מסתתרים להם 'רחמי אב'... ואשר על כך כינויו: "אבינו-מלכנו"... ובדין הוא - אם כן - שלא יחפוץ אלא בשובו מדרכי מוות - לחיים!

"כי אין בכך שום חטא ועוון למנוע את הבן לשוב אל שלחן אביו המרבה ללסוח" (דרך כוכב, תו א שיעור י).

היום הנורא
המיועד לצליבת
גו על עמוד
התליה הולך
ומתקרב, ועדיין
כלי הכתיבה
דוממים בבור
כלאו

יושב לו הנער בבור כלאו, צעיר הוא אמנם אך רבות כבר הספיק בימי חייו, פרץ גבש ושדד, לא פעם ולא פעמיים. לחם חוקו היה זה מיום עומדו על דעתו, זו הסיבה שכמעט אינו זוכר את ערש ילדותו כי את מרבית חייו הצעירים העביר בין כותלי בית החינוך המיוחד, שם ניסו להשפיע על נפשו הסוערת אולי בכל זאת יהיה זה הפרא ל-אדם, אך לא כן, החינוך לא הועיל.

המתין העלם לעת מצוא, ברח ממצודתו והמשיך את ידו בכל מכל כל, עד הגיע עת ה"סוף - לתליה"... ביעתותי לילה פקדוהו והרהורי חרטה חברו אליהם, כמה חבל על חייו הצעירים, איך הלך בשרירות לבו ולא חשב כי בוא יבוא היום אשר יגבה ממנו את חייו...

והנה בעודו מתמרמר על מעשיו חדרה לה נקודת אור אל בור כלאו, מבית המלך שלחו לו לאמר, כי נתנה האשרה לקבל ממנו כתב בקשת חנינה, והיה אם יצליח בדבריו לעורר את לב המלך, יחוננו לחיים.

אך ראה זה פלא, יום רודף יום ושבוע רודף שבוע, היום המיועד לצליבת גו על עמוד התליה הולך ומתקרב ועדיין כלי הכתיבה דוממים, העלם אינו מנצל את ההזדמנות אשר ניתנה לו ואינו מנסה לבקש חיים, להתחנן, לבכות ולעורר רחמים אצל מי שהרחמים בידו...

וכל זאת למה? מה מונע ממנו להיכתב בספר החיים?

כי "כאשר האדם עומד ומתכוון לשוב בתשובה, מתלבש היצה"ר במצוות ומפתחו שעוונותיו הם כגדולים עד שלא שייך לשוב בתשובה גמורה בתכלית, כי כפי עוצם פשעיו נגד בוראו אין זה אלא חוצפה לרצות לשוב בתשובה שלימה ואמיתי ... ומלבד עצם הבלבולים המתעוררים אצל החפץ בתשובה מסיבות שונות ומשונות, הרי שהיצר בא להוסיף על הראשונים; מתעטף הוא באיצטלא דרבנן, וכמגיד משרים בא להוכיח את האדם על פניו ולומר לו: "איך זה תחזור בתשובה, הלא קלוע הנך בסבך עוונותך", מפלפל הוא באצבעו כתלמיד-חכם להוכיחו כי גדלו עוונותיו עד לשמים, ומביא לו אף כמה וכמה ראיות מחז"ל

• שאלה • בתי הבכורה הגיעה לפרק האשה נקנית ואיני יודע מה העיקר שצריך לברר על בחור בשידוכים?

תשובה: מידות טובות, וכיצד הוא מתפלל.

• שאלה • אני טרוד מאוד מדאגות הפרנסה ואין לי ישוב הדעת להתפלל כראוי וכן להתעמק בלימוד התורה כדבעי?

תשובה: לדאוג כל המעת לעת לא הועיל מעולם לאף אחד, בשעת התורה והתפילה אתה צריך לדחות את כל הדאגות ממחשבותיך ואף שהוא קשה בתחילה, אם תתמיד בכך הרגל יעשה טבע, ותקדיש זמן מיוחד שבו אתה עוסק בענין ההשתדלות בפרנסה ואז תצליח בכל דרכיך בע"ה.

ומטו משמיה דהרב חיד"א זי"ע שזה נס גדול שהדאגה אינה מועילה, כי אם כשאין בה תועלת דואגים בני אדם כל כך, מה היה קורה אם היתה מועילה...

• שאלה • זכיתי להתקרב לאחרונה לאורו של רביה"ק וברצוני להתחיל ללמוד ספרי ברוסלב, באיזה ספר כדאי להתחיל?

תשובה: ספר השתפכות הנפש.

• שאלה • מה הכוונה הפשוטה שצריך לכוון בשעת הטבילה במקוה?

תשובה: להיות נכלל במימי הדעת.



לקבל באהבה גם את צרת העצבות

מתוך שיחה לבחורי ישיבת "שערי יושר" - ו' אב תשפ"ה

אבל ח"ו להיפך, ה' ישמרנו, ע"י עבירה אחת הרי הוא מתנתק מהאמת ומהתכלית של החיים... אלו המונחים בתאוות עוה"ז אין להם שום גשמיות כלל, אדרבה, יש להם הפוך ממה שרוצים.

חז"ל אמרו 'קנה לך חבר', איך אפשר לבחור חבר טוב אמיתי בשיבה?

אדם מחפש שלימות. אם אין שלימות, ישמח עם החבר שיש לו, ללמוד ביחד, ולדבר באידישקייט ביחד, עד שימצא את החבר האמיתי... יש לדעת שאם אין לך חבר טוב במאה אחוז, תשמח בחבר של חמישים אחוז, ארבעים אחוז, תשמח במה שיש לך...

מה הסימן לדעת ממי להתרחק?

כשאנו מדבר בלשון נקיה. זהו הכלל. הדיבור. מי שהוא קדוש, מתבייש להוציא מפיו דיבור שאינו הגון.

איך זוכים לקיים 'עבדו את ה' בשמחה'?

בניגון. אפילו בשעת התפילה, יאמר בשמחה את פסוקי ההודאה שבתפילה ובתהילים. וכן כשהקב"ה נותן לו איזה מאכל טוב, והוא מברך לה, ומודה ומהלל על זה, גם זה שמחה. אני זוכר את רבי אפרים'ל עליו השלום, כשהמאכל היה טעים היה מאד בשמחה, שאלתי אותו מדוע הוא שמח על כך, והשיב לי, כי ע"ז יברך ברכת המזון כראוי, כדאי לו שהמאכל יהיה משובח, כדי שברכת המזון יהיה מעומק הלב.

יש בתפילה חלק הבקשה וחלק ההודאה, צריך לשים דגש מיוחד על חלק ההודאה, ההודאה מביא לאדם שמחה ואור.

היום יש צרה אחרת, מחלת העצבים, רוב העצבות היום זה פשוט עצבים, וצריך להזהר מאד שלא ליפול למרה שחורה וליאוש. וכן כמו שמקבלים צרה אחרת באהבה, בעבודת קבלת יסורים באהבה, כך יקבל את צרת העצבות באהבה. ובוודאי שאם יכול לשפוך מר לבו לחבר, נעשה הרבה יותר קל.

(ניתן לשמוע השיעור בשלימות בקול אודיע אמונתך)

לאחר שיש בעולם הזה כל כך הרבה טעויות, כ"כ הרבה שיטות מוזרות, מהלכים משונים ועקומים, ולנו עזר השי"ת שיש לנו את האמונה הקדושה, את דעת התורה הקדושה, הרי שיש לנו במה להודות להשי"ת ולאהוב אותו. אשרינו מה טוב חלקינו, אין לך אושר גדול מזה, שהאדם יודע האמת, שה' אלקינו אמת, משה אמת ותורתו אמת.

אסור לנו לשכוח שאת הדבר הזה קונים ע"י תפילה. פסוקי דזמרה בכוונה, זהו תוצאה של אהבת ה', כי כל הברכות והודאות שיש בתפילה וכל הברכות והודאות שיש בתהילים, הכל תולדה של אהבת ה', אשרינו מה טוב חלקינו, ילוד אשה, אדם גשמי, כ"כ מאושר, שאנו זוכים להקרא 'בנים לה' אלקינו, והבן אוהב את אביו, אנחנו המאושרים ביותר שבעולם.

לכן אנו צריכים 'לקנות' קרבת ה', 'לקנות' האמונה הקדושה, ע"י הודאות וברכות, ברכת הנהנין, ואמירת תהילים, ולומר בכוונה כראוי כל התפילה, קטורת, פסוקי דזמרה וכו' ושמונה עשרה וכו', ע"ז כל היום מלא אורה. והוא בדוק ומנוסה.

הדבר תלוי בזמן קצר, לקנות את התפילה כראוי, וע"ז היום שלו מלא אורה. וכ"ש כשמתפלל ותיקין כראוי, יש לו יום מאושר.

הבחורים רגילים שמשגיח שומר עליהם, איך יזכו לנצל כראוי את ימי בין הזמנים בלי משגיח.

הדבר הראשון הוא 'יראת חטא', לשמור העיניים במס"נ ממש. פעמים שיש לאדם נסיונות כאלה שצריך לעבוד את השי"ת, לסור מרע במס"נ של ייחור ואל יעבור, המס"נ הזאת תאיר לו אח"כ בתורה ובתפילה, וירגיש איש אחר לגמרי.

הדבר הזה זוכים ע"י תפילה בכוונה, כל מנחה כל מעריב, שלא יהיה ח"ו כמצות אנשים מלומדה, אלא 'לקנות' בכל תיבה אהבה או יראה או השתוקקות.

יש לנו במה לחיות חיים נצחיים, התפילה, התורה, אנו זוכים לקנות חיים נצחיים ממש ממש, אנו דבוקים בהשי"ת, כמו שהוא נצחי גם אנו נצחיים.

ולא יראה בך ערות דבר

חז"ל אמרו על כמה אמוראים שלא הביטו מחוץ לדי' אמותם, וזו מדרגה עצומה, שלא יציא האדם עיניו מחוץ לדי' אמותיו. ובפנימיות הענין בזה מבואר מהבעש"ט הק' זי"ע, שלא יצא האדם מדי' אותיות שם הוי"ה. והוא שאמרו על אותם צדיקים, שלא הביטו מעולם מחוץ לדי' אותיות שם הוי"ה. בכל מה שהביטו ראו מלכותו ואמונתו, ותמיד ראו רק את פעליו וכה מעשיו, ולא ראו שום ענין זולתו.

כי כשם שיש ענין שמירת עיניים ופגם עיניים - "ולא יראה בך ערות דבר" (דברים כג טו), כמו כן יש ענין פגם העיניים ושמירת העיניים שלא להביט מחוץ לאמונה. לפעמים יש שרירות הלב, המפתה את המח להביט בחקירות ולעסוק בכפירה (כמבוא בתורה כה), ועי"ז פורצים גדרו של עולם ויוצאים מתחום שבת - מתחום הקדושה, וצריך זהירות רבה בזה.

וענין זה מבואר בתורה ר"ה, שם מדבר רבינו מגילוי סוד עשרה מזמורים, ומביא שם רבינו, 'אשרי' מלשון ראייה והסתכלות כמו שנאמר (במדבר כד יז) "אשרונו ולא קרוב", הראיה הקדושה והאמיתית היא לראות בכל העולם את מעשי ה' ואת השי"ת, וכשזוכה האדם להבטה זו - זוכה ל"ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם". ומבאר רבינו, שזהו היפך הקליפה הטמאה, לפי שעיקר כח הקליפה הטמאה בא מקלקול הראות, כדאיצא בתיקוני"ז (תיקון מד דף עט, הובא בליקו"מ תורה ר"ה) "יהי מארת' חסר - זהו לילית רח"ל שהוא קלקול הראות. אבל 'אשרי' הוא תיקון הראות - הסתכלות של 'אשרי תמימי דרך', כמו שמבאר רבינו בתורה הראשונה, הסתכלות של יעקב איש תם, הסתכלות של אמונה ושל תמימות, שהכל נעשה מהשי"ת. ועל ידי הסתכלות זו זוכים שתשרה החכמה העליונה, שיראו בכל דבר את האלוקות שבו, שכאשר האדם מביט על כל דבר באמונה, זוכה על ידי כן שתאיר באדם פנימיות הדברים, ורואים את השכל דקדושה שבכל דבר ודבר.

(אוסף אמרים - אלול ר"ה סוכות דף קלח)

אהבהו על הבריות

רבינו (ליקו"מ סי' נח) מביא את הפסוק: "טובה חכמה מכלי קרב" (קהלת טו יח) המכוון לחכמתו של הצדיק, שעל ידה נכנעים כל הצרים והרודפים את חלושי הכח מישראל, בבחינת קליפת עמלק, הנאמר בו (דברים כה יח) "ויזנב בך כל הנחשלים וגו'". שם מדבר רבינו גם מענין אהבת ה', ובאמת שניהם אחד, כי לקרב את הנחשלים להשי"ת ולקיים תורתו ומצוותיו, הוא ענף ממצוות אהבת ה', כמו שדרשו חז"ל עה"פ "ואהבת את ה' אלקיך" - שיהא שם שמים מתאהב על ידך (יומא פו ע"א), כי כן הוא באמת הדרך של האהבה את השי"ת - להאהיב את הבריות אליו יתברך הקרובים והרחוקים.

ולכן אברהם אבינו ע"ה שעליו נאמר (ישעי' מא ח) "אברהם אהבני", עסק בעבודה זו של קרוב נפשות לעבודתו ית', כמ"ש (בראשית יב ה) "ואת הנפש אשר עשו בחרן", ובכל עבודתו כל ימיו לעשות חסד עם הבריות - היתה עיקר כוונתו להוציאם מטומאתם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, שהוא חסד נצחי, כמ"ש (שם כא) "ויטע אשל וגו' ויקרא בשם ה'", וכמו שפירש רש"י שם.

(ונכתב בספר - ח"ב מאמר שבת קודש)

גילוי הרצון

ספר שנוצר מכח רצונות קדושים

ובאמת כל ספר התהלים - המלא בלשונות נפלאים של כיסופין וכמיהה להשי"ת באופן מופלא מאין כמוהו - נוצר בכוח הרצון! 'צמא נפשי לאלקים לא-ל-חיי'! (תהלים מב, ג), 'נְכַסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשִׁי לְחַצְרוֹת ה' לְבִי וּבִשְׂרֵי יְרֵנּוּ אֶל אֱ-ל-הֵי'! (שם פד, ג). כל ספר התהלים נוצר על ידי רצונות להשי"ת! לעורר וללבות את הרצון אליו! ואלו דאמת השבח והודיה להשי"ת, זה גופא הוא כיסופין והשתוקקות!

וגם עצם ענין התפילות - כל אחד כאשר מתרגמו לפי מצבו ברוחניות - הם בעצם בחינת רצון. וכמאמר החכם מכל האדם (משלי טו, ח) 'וְתַפִּלַּת יִשְׂרָאֵל רָצוֹן' - השי"ת רוצה ואוהב תפילותיהם של הישרים. וישרים' הכוונה למי שיודע ומכיר שהכל בא באופן ישיר מאתו יתברך! הוא יודע שאין לו שום דבר בעולם מלבדו יתברך! שום דבר! תפילות הנאמרות באופן כזה - הם חפצו ורצונו יתברך!

ספר שמעורר ומגלה את הרצון

ואכן, ספר תהלים מלבה את הרצון! דער תהלים רייבט אויס דעם רצון! הוא מעורר את האמונה הקדושה שהכל הוא רק מהשי"ת! אין שום דבר בלעדיו! לפני הישועה הוא יודע ומכיר שרק הוא יתברך יכול לעזור; ואחר הישועה אין הוא מרמה את עצמו לא להכיר בניסו - וכמו שאמרו חז"ל (נדה לא ע"א) שאין בעל הנס בכיר בניסו - אלא הוא מכיר ויודע שרק הוא יתברך היה בעזרו להושיע נפשו! וכל הסיבות אשר על ידם נסבב הישועה אינם אלא לבושים כי אין לנו זכות שיעשו לנו נסים ונפלאות באתגליא ממש.

וזהו כללות התיקון שלנו בעולם! לקשר את העולם הזה ואת כל הבריאה עם בורא עולם ב"ה! זהו כל התיקון! וזהו כל עבודת האדם עלי אדמות!

ואנו צריכים לדעת נאמנה שהתיקון השלם אשר יהיה לעיד במהרה בימינו, נעשה על ידינו ועל ידי עובדתנו! על ידי התיקונים שלנו כאן בעולם הזה! כי לא יתכן שום תיקון אלא על ידינו! זהו ה"ברית כרותה" שיש כביכול להשי"ת עמנו - כלל ישראל!

ואכן התיקון והעבודה של חודש אלול וימי הרחמים הוא תיקון הרצון! "אני לדודי ודודי לי!" לעורר את הרצון האמיתי החבוי בתוכנו לאבינו שבשמים! וככל שמעוררים את הרצון, אזי זה לעומת זה מתעורר כביכול הקב"ה ברצון אלינו! והוא יתברך בוודאי חפץ בנו כמאמר הכתוב (שיר השירים ה, ב) 'קול דודי דופק פתחי לי!' אלא שהוא חפץ שנעשה אנחנו את האתערותא דלתתא - תיקון הרצון!

” כאשר משיגים
ומגיעים לרצון
האמיתי של
פנימיות נפש
איש הישראלי,
אזי מואסים בכל
הבלי העולם הזה
ותאווטיו! וכי מי
יעשה חשבונות
של מחלוקת לשון
הרע ורכילות
כאשר משיג את
רצונו האמיתי?
ומי פתי ילך אחר
שרירות לבו
כאשר מתעורר בו
נקודת רצון אמת?

התעוררות הרצון על ידי דיבורים קדושים

וכל זה בא על ידי כוח הדיבור! ומנהג ישראל תורה הוא לומר בחודש אלול ספר ה'תיקונים' [תיקוני זוהר] (ראה שיחות הר"ן אות רצ"ד). זהו הספר הגבוה ביותר בעולם כולו! למעלה מהשגת אנוש! ורק יחידי הדורות יש להם הבנה בו! ורביה"ק בעצמו אמר בלשונו הקדוש (שם אות רפ"ה): "ועל ספר התיקונים לבד לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עוצם ריבוי הסודות שיש שם!". אלא אנו אומרים זאת עם רצון והשתוקקות לזכות על ידי קדושת ספר נורא זה להתעוררות הרצון להשי"ת, לעורר את החלק אלוך שבנו לבוראנו, כי בעצם יש לכל אחד מישראל את השייכות לקדושה זו, רק הרע מכסה זאת, אשר על כן אנו מעוררים את הרצון על ידי שאנו מוציאים בפינו את הדיבורים הקדושים - גילוי הרצון!

תיקון שורשי

רביה"ק אומר (ליקוטי מוהר"ן תורה כ"ט) שלפי מעשי האדם אשר פעל ועשה בגלגול זה ובגלגולים אחרים, גורמים קלקולים גדולים בעולמות, ולתקן כל העבירות בפרטיות כבד מאוד על האדם, על כן עליו להגיע אל שורש העבירות ולתקן שם, ואז מתקנים את כל התיקונים שצריכים לתקן.

וכמו לדוגמא: 'תיקון הברית' הוא תיקון שורשי. וכאשר עוסקים בחיזוק בשמירת הברית אזי בכל התגברות והתגברות במחשבה דיבור ומעשה פועלים ומתקנים תיקונים נפלאים במקומות כאלו ששום תיקון אינו יכול להגיע שמה. ולכן צריך אכן לבחור בתיקון השורשי ועל ידו לקבל תיקון פרטי לכל הקלקולים - מקומות כאלו שרואים שאין תקוות תיקון ובאמת שאין אפשרות לתקן, אך כאשר הולכים ומתקנים את השורש נתקנים כל הפרטים תחתיו.

ימי אלול - תיקון הרצון

ולמעשה "ישראל קדושים הם" וקבלה בידנו מאבותינו והוא קבלה מדור דור - קבלה מסיני, שאלול נרמז במאמר הכתוב (שיר השירים ו, ג) 'אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי' (ראה ב"ח ומשנה ברורה ריש סימן תקפ"א).

ולכן אכן ימים הללו נקראים "ימי רצון" - כי עניינם ועיקרם לתקן את הרצון! כי כאשר משיגים ומגיעים לרצון האמיתי של פנימיות נפש איש הישראלי, אזי מואסים בכל הבלי העולם הזה ותאווטיו! וכי מי יעשה חשבונות של מחלוקת לשון הרע ורכילות כאשר משיג את רצונו האמיתי? ומי פתי ילך אחר שרירות לבו כאשר מתעורר בו נקודת רצון אמת? וכי לכך נבראנו? וכי לכך ירדנו לזה העולם? הרי חבל על כל רגע!

מציאות האדם הוא הרצון

מציאות האדם הוא הרצון! כאשר האדם רוצה לבחון את עצמו היכן הוא אוהו בעבודת השי"ת ובכללות מצבו הרוחני, עליו להתבונן למה הוא כוסף, לאיזה ענין יש לו רצון והשתוקקות! אם הוא רוצה קרבת אלקים, הוא חפץ ורוצה בטוב, זהו הרצון וזהו נקודת האמת שלו!

משיב דבר | מכתבים ממזרח | בעניני רחוקים



כוונת אלול

ב"ה יום ד' לסדר כי תצא, אלול תשל"ב פעה"ק ת"ו

דמים) ל'ד' - ע"י שדומם ושותק ומקבל את הבזיונות לכפרת עוונות.

ואם לא הכניע את הדמים העכורים על ידי התגברות על יצרו - הוא מכניע עכשיו את הדמים הרוחניים בו לבזות את חבריו המבוזה ולהשיב לו כגמולו, ובה בשעה הוא מתגבר וזורק את כל הכעס וכל החשבונות (הגראות 'צודקים' בעיניו, כי אכן מגיע לחבירו מנה אחת אפיים על שהעליבו וביזהו) - ובמקום זה הוא מאמין שהבזיון הוא מהבורא יתברך שמו למען תיקונו בבחינה מה שאמר דוד "ה' אמר לו קלל", שזה מהשי"ת לכפרה על עוונותיו, כי הבזיון הוא מהשי"ת למען תיקוני עוונותיו - שאמר זאת על שמעי בן גרה שקללו קללה נמרצת, וראשי תיבות של נמרצ"ת אמרינן בגמרא (שבת קה ע"א) שהוא: נ'ואף, מ'ואבי, ר'וצח, צ'ורר, ת'ועבה.

ומובא שעל ידי הזכות הזאת שקיבל הבזיון לכפרת עוונות זכה להיות רגל רביעי להמרכבה העליונה, והיינו רביעי לאבות הקדושים, שלא זכה לזה על ידי כל עבודותיו, כי אם עד שקיבל הבזיון הזה באהבה, והיינו הכבוד אלקים שיכולים לזכות בתוך עצם הבזיון המרמזות....

על כל פנים אחר שזוכין לכבוד אלקים, צריכים להיות בקי ברצוא.

ואחר כל הדברים האלו מקושר היטב מה שרבינו הק' מביא אחר הענין של 'כבוד אלקים' ענין של 'בקי ברצוא ושוב', ואח"כ מביא את הענין של 'אלול', להרגיש עוונותיו ולזכות לשמירת הברית - הם ממש שתי הבחינות בקי בשוב ובקי ברצוא.

ולמעשה צריכים הרבה לזכור מה שכתב רבינו הק' (בסימן כ"ו) שכל נסיון שהאדם עומד בו, הוא מתקן ע"י עון וחטא שעבר ח"ו - בכח תשובת המשקל ממש...

יעקב מאיר בן ח"י דינה שכתער

שאלת על הקשר מה שיש לביקאות ברצוא ושוב' לכוונת אלול ולתיקון הברית (שכידוע אלול יש בו את הסגולה של תיקון הברית).

הנה ראשית יש לבאר הקשר בהתורה ו' שרבינו מתחיל את התורה הזאת בהוראה לקבל בזיונות באהבה למען זכירת היצר, שעל ידי זה זוכין לכבוד אלקים - לענין של 'בקי ברצוא ובקי בשוב'.

ולביאור הענין י"ל ש'כבוד אלקים' היא בחינה שהשם יתברך מתכבד על ידי מי שמכניע תאוותיו לכבודו יתברך, והענין שיש להאדם בעת שמתגבר על יצרו זה עולה לקרבן אשה ריח ניחוח לה'. וגם האדם בעצמו נעשה מזה מכובד על ידי שנעשה מאתו כבוד לבוראו, ככתוב "כִּי מְכַבֵּד אֶבְרָהָם" (שמואל-א ב, ל).

ואני אמרתי כמה פעמים על מה שמביא רבינו הק' (בתורה יט אות ג) מלשון התיקונים (תיקון נח) "אין בושח אלא במקום עריין" - שכל המיני בושח שיש להאדם הכל הוא ע"י פגם הברית, וכשאחד זוכה לשמור את הברית אין לו שום בושח משום דבר שבעולם, ואפילו אם מביישין אותו אינו מרגיש שום בושח, מכיון ששורה בו כבוד בוראו על ידי שמתגבר תמיד על יצרו ודורס ברגליו את התאוות כדבר שמואס בו, והוא מושל עליהם והם אינם מושלים בו..

ועל ידי פגם הברית ח"ו ח"ו, שמרד במלכות שמים על ידי זה מְכַבֵּד אֶבְרָהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב" (שמואל-א ב, ל), ובאים עליו שפיכות דמים ובזיונות.

אבל אין מדת הקדוש ברוך הוא כמידת בשר ודם, שכשמבוזה את חבריו ודוחהו, כוונתו לדחותו, אלא זאת מגלה לנו רבינו (בתורה ו) ששם אק"ה מוסתר בתוך הבזיון, ומתוך הבזיונות יוכל לזכות לכבוד אלקים, והיינו על ידי שמהפך את ה'ד' (השפיכות

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ר שליט"א



אמירת תהלים מסוגל לתשובה

מצעדי התשובה לרדוף אחר דברים פשוטים ופחים קטנים!

כך אכן נהגו תלמידי רביז"ל, ובפרט מוהרנ"ת ז"ע בעצמו, כפי שמעיד הרה"ק מטשערה"ן ז"ע (בהקדמה לעלים לתרופה), וז"ל: והיה חידוש נפלא ונורא מאוד כי עד שכל מי ששמע קצת מסדר לימודו היה משער בלבו כי בלתי אפשרי דבר זה וכי. גם היה עוסק הרבה בתפילה ובתחנונים בתמימות ובפשיטות גדול, כי היה רגיל לומר בכל יום מזמורי תהלים הרבה בהתעוררות גדול ובבכי עצומה, ובקולות וצעקות גדולות ומשונות ובלב נשבר באמת כזה אשר לא יאומן כי יסופר, וכל השומע תצלנה אזניו, ורבים רבים מישראל גם מהמון עם אשר לא היו מקורבים אליו כלל וכמעט שלא הכירו אותו בפניו כלל, נתעוררו לתומם בהתעוררות גדול דקדושה על ידי ששמעו תפילתו ואמירת תהלים שלו.

זכרתי בטוב אותו צדיק וחסיד רבי שמואל שפירא זצ"ל, ומי יוכל לתאר את ליבו הבורע שכל עבודתו ותנועתו הי כולו שלהבת אש קודש, היה לו לב אחד לאביו שבשמים במשך כל שנות חייו, והיה לו סדר יום מלא בשיעורים קבועים בתורה שבכתב ובע"פ ובש"ע והנו"כ וכו', ומלבד כל אלו, כדי להביע ההשתוקקות העצומה שבערה בקרבו, היה מרבה מאוד באמירת תהלים, עד שלפעמים במשך ירחים שלמים צמצם את שיעוריו הקבועים והיה עוסק יומם ולילה באמירת תהלים, ובאמצעותו היה מביע את אהבתו והשתוקקותו לאביו שבשמים - ועדיין לא פג טעמה של אמירה נפלאה זו שאי אפשר לשערה, ובדאי על ידי זה זכה למה שזכה, אשרי לו.

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א